Dette dokument er et dokumentationsredskab, og institutionerne påtager sig intet ansvar herfor

►**B**

KOMMISSIONENS FORORDNING (EØF) Nr. 3932/92

af 21. december 1992

af Traktatens artikel 85, stk. 3, på visse kategorier af aftaler, vedtagelser og samordnet praksis på forsikringsområdet

(EFT L 398 af 31.12.1992, s. 7)

Ændret ved:

			Tidende	
		nr.	side	dato
►**A1**	Tiltrædelsesakt for Østrig, Finland og Sverige	C 241	21	29.8.1994
	(tilpasset ved Rådets beslutning 95/1/EF, Euratom, EKSF)	L 1	1	1.1.1995

▼B

KOMMISSIONENS FORORDNING (EØF) Nr. 3932/92

af 21. december 1992

af Traktatens artikel 85, stk. 3, på visse kategorier af aftaler, vedtagelser og samordnet praksis på forsikringsområdet

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 1534/91 af 31. maj 1991 om anvendelse af Traktatens artikel 85, stk. 3, på visse kategorier af aftaler, vedtagelser og samordnet praksis på forsikringsområdet ([1]),

efter offentliggørelse af udkastet til forordning ([2]),

efter høring af Det Rådgivende Udvalg for Kartel- og Monopolspørgsmål, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) I medfør af forordning (EØF) nr. 1534/91 har Kommissionen beføjelse til at anvende Traktatens artikel 85, stk. 3, på visse kategorier af aftaler, vedtagelser og samordnet praksis på forsikringsområdet, som har følgende til formål:

a) opstilling af fælles risikopræmietariffer, der er baseret på gensidigt afstemte statistikker eller skadeshyppighed

b) opstilling af fælles standardpolicebetingelser

c) fælles dækning af bestemte former for risici

d) afviklingen af krav

e) afprøvning og godkendelse af sikkerhedsudstyr, og

f) udarbejdelsen af fortegnelser over og oplysninger om skærpede risici.

(2) Kommissionen har nu ved behandlingen af enkelttilfælde opnået tilstrækkelig erfaring til at gøre brug af denne beføjelse med hensyn til de i litra a), b), c) og e) i betragtning 1 angivne kategorier af aftaler.

(3) I mange tilfælde går samarbejdet på de førnævnte områder ud over, hvad Kommissionen har tilladt i sin meddelelse vedrørende samarbejde mellem virksomheder ([3]), og rammes af forbudet i artikel 85, stk. 1. De konkurrencebegrænsende forpligtelser, som kan indeholdes i de af den omfattede fire aftalekategorier, bør derfor angives.

(4) For hver af de fire kategorier bør de betingelser fastlægges, som må være opfyldt, for at fritagelsen kan finde anvendelse. Disse betingelser skal sikre, at samarbejdet mellem forsikringsvirksomhederne er og forbliver foreneligt med artikel 85, stk. 3.

(5) Endelig bør for hver af de pågældende kategorier de betingelser angives, under hvilke fritagelsen ikke kan finde anvendelse. Med henblik herpå må den definere de klausuler, som ikke kan indeholdes i de af den omfattede aftaler, fordi de pålægger parterne uforholdmæssige begrænsninger. Ligeledes bør andre begrænsninger angives, som falder ind under artikel 85, stk. 1, for hvilke der ikke gælder en generel formodning for, at de vil indebære de fordele, som artikel 85, stk. 3, stiller krav om.

([1]) EFT nr. L 143 af 7. 6. 1991, s. 1.
([2]) EFT nr. C 207 af 14. 8. 1992, s. 2.
([3]) EFT nr. C 75 af 29. 7. 1968, s. 3; berigtiget i EFT nr. C 93 af 18. 9. 1968, S. 3.

▼B

(6) Samarbejde mellem forsikringsvirksomheder eller inden for sammenslutninger af virksomheder med henblik på sammenstillingen af statistikker over antallet af skadetilfælde, antallet af de enkelte af forsikringerne omfattede risici, de samlede beløb der er udbetalt til dækning af krav og det samlede beløb af forsikringssummerne gør det muligt at forbedre kendskabet til risici og letter vurderingen af risici for de enkelte forsikringsselskaber. Det samme gælder deres brug til fastsættelse af vejledende nettopræmier eller, i tilfælde af forsikring der indebærer kapitalisering, tabeller over skadeshyppigheden. Fælles studier over den sandsynlige indvirkning på antallet eller omfanget af krav af omstændigheder, der ligger uden for de deltagende virksomheders kontrol, eller over udbyttet af forskellige former for investeringer, bør også omfattes. Det må imidlertid sikres, at begrænsningerne kun fritages i det omfang, de er nødvendige for at nå disse mål. Det bør derfor fastsættes, at samordnet praksis vedrørende bruttopræmier, dvs. de præmier, som opkræves hos forsikringstagerne og omfatter administrations-, handels- og andre omkostninger, tillægsbetaling for uforudsete udgifter eller gevinstmargin, ikke er fritaget, og at selv nettopræmier kun kan angives som referenceværdi.

(7) Standardpolicebetingelser eller standardklausuler for direkte forsikring og standardmodeller til belysninger af ydelse ved livsforsikring har den fordel at forbedre sammenligneligheden af dækningsomfang for forbrugeren og muliggøre en mere ensartet inddeling af risici. De bør imidlertid hverken føre til standardisering af produkter eller til for stærk en binding af kunderne. Fritagelsen bør derfor bringes i anvendelse på betingelse af, at de kun tjener som uforbindende modeller.

(8) Standardbetingelserne må navnlig ikke indeholde en systematisk udelukkelse af specielle typer af risici uden udtrykkeligt at angive muligheden for at inkludere dækning for dem ved aftale og må ikke binde forsikringstageren for en uforholdsmæssig lang periode eller gå ud over policens oprindelige formål. Dette er uden præjudice for de af fællesskabsret og national ret følgende forpligtelser.

(9) Det bør yderligere fastsættes, at de fælles standardpolicebetingelser skal være tilgængelige for alle interesserede, navnlig for forsikringstageren, for at sikre, at der foreligger reel gennemsigtighed og derfor en fordel for forbrugerne.

(10) Oprettelsen af co-assurance og co-reassurance fællesskaber med henblik på at dække et ubestemt antal af risici må anses som fordelagtig, for så vidt som den gør det muligt for et større antal virksomheder at få adgang til markedet og dermed forøger kapaciteten til at dække risici, navnlig sådanne som ellers vanskeligt vil kunne nyde dækning på grund af deres størrelse, sjældenhed eller nyhed.

(11) For at sikre virksom konkurrence bør sådanne fællesskaber imidlertid fritages på betingelse af, at deltagerne ikke har en andel af det relevante marked, som overstiger en vis procentsats. En sats på 15 % synes passende i tilfælde af co-reassurancefællesskaber. Satsen bør reduceres til 10 % i tilfælde af co-assurancefællesskaber. Dette er begrundet i, at co-assurance efter sagens natur kræver ensartede forsikringsbetingelser og bruttopræmier, således at råderummet for konkurrence mellem deltagerne i co-assurancefællesskabet er reduceret i særlig grad. For så vidt angår dækning af katastroferisici eller skærpede risici kan disse procentsatser kun beregnes på grundlag af fællesskabets markedsandel.

(12) I tilfælde af co-reassurance bør fastsættelsen af risikopræmien inklusive de med dækningen af de omhandlede risici forbundne omkostninger dækkes. Den bør endvidere dække fastsættelsen af driftsomkostningerne i forbindelse med co-reassurancen og deltagernes vederlag i deres egenskab af co-reassurandører.

(13) Det skal være tilladt i begge tilfælde at gøre dækning af de risici, som er bragt ind i fællesskabet, afhængig af fælles eller godkendte forsikringsbetingelser, endvidere at foreskrive, at der

▼B

indgås aftale forinden afviklingen af store skader, at retrocession er genstand for fælles forhandling, og at individuelle andele (selvbehold) ikke kan retrocederes. Kravet om, at alle risici må bringes ind i fællesskabet, bør imidlertid fraviges, fordi det ville udgøre en for vidtgående konkurrencebegrænsning.

(14) Oprettelsen af fællesskaber, der alene består af reassurancselskaber, idet der ikke foreligger tilstrækkelig erfaring på dette område, bør ikke omfattes.

(15) Den nye metode i forbindelse med teknisk harmonisering og standarder, som er defineret i Rådets resolution af 7. maj 1985 ([1]), og den globale metode i forbindelse med certificering og prøvning, som blev forelagt af Kommissionen i meddelelse af 15. juni 1989 ([2]) til Rådet og blev godkendt af Rådet i resolution af 21. december 1989 ([3]), udgør elementer af væsentlig betydning for det indre markeds funktion ved navnlig at lægge vægt på konkurrencen, fordi de baseres på ensartede kvalitetskriterier i hele Fællesskabet.

(16) Det er i ønsket om at fremme disse ensartede kvalitetskriterier, at Kommissionen tillader forsikringsvirksomheder at samarbejde med henblik på at fastlægge tekniske specifikationer og procedurer for vurdering og godkendelse af sikkerhedsudstyr, som så vidt muligt skal være ensartet på europæisk niveau, og således være en effektiv udnyttelse af disse instrumenter.

(17) Samarbejde vedrørende godkendelse af sikkerhedsudstyr og af installations- og vedligeholdelsesvirksomheder er formålstjenligt, for så vidt som det fjerner behovet for gentagne godkendelsesprocedurer. Derfor bør det fastsættes, under hvilke betingelser fastsættelsen af tekniske specifikationer og procedurer til afprøvning og godkendelse af sådant sikkerhedsudstyr og installations- og vedligeholdelsesvirksomheder kan tillades. Formålet med sådanne betingelser er at sikre, at alle fabrikationsvirksomheder og installations- og vedligeholdelsesvirksomheder har adgang til at søge godkendelse, og at godkendelse finder sted på grundlag af objektive og veldefinerede kriterier.

(18) Endelig bør sådanne aftaler ikke resultere i eksklusivlister, og enhver virksomhed bør stå frit med henblik på at acceptere sikkerhedsudstyr og installations- og vedligeholdelsesvirksomheder, som ikke er godkendt i fællesskab.

(19) Hvis konkrete aftaler, der fritages, alligevel har virkninger, som er uforenelige med artikel 85, stk. 3, navnlig som fortolket i Kommissionens administrative praksis og Domstolens retspraksis, må Kommissionen have mulighed for at lade fordelen ved anvendelsen af gruppefritagelsen bortfalde. Dette gælder for eksempel, hvis studier af virkningen af fremtidige udviklinger er baseret på antagelser, der ikke kan retfærdiggøres, eller hvis standardpolicebetingelser indeholder visse klasuler, navnlig sådanne, der til skade for forsikringstageren skaber væsentlig uligevægt mellem de af kontrakten følgende rettigheder og forpligtelser, eller hvis fællesskaber benyttes til eller administreres på en sådan måde, at der gives en eller flere af de deltagende virksomheder midler til at erhverve eller forstærke en afgørende indflydelse på det relevante marked, eller hvis disse fællesskaber fører til afskærmning af markeder, eller hvis forsikringstagere støder på væsentlige problemer med hensyn til dækning for skærpede risici uden for et fællesskab. Dette vil normalt ikke være tilfældet, hvor et fællesskab dækker mindre end 25 % af disse risici.

(20) De af denne forordning fritagne aftaler behøver ikke at anmeldes. I tvivlstilfælde kan virksomheder dog anmelde deres aftaler i

([1]) EFT nr. C 136 af 4. 6. 1985, s. 1.
([2]) EFT nr. C 267 af 19. 10. 1989, s. 3.
([3]) EFT nr. C 10 af 16. 1. 1990, s. 1.

▼B

overensstemmelse med Rådets forordning nr. 17 ([1]), senest ændret ved akten vedrørende Spaniens og Portugals tiltrædelse —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

AFSNIT I

Generelle bestemmelser

Artikel 1

I henhold til Traktatens artikel 85, stk. 3, og bestemmelserne i denne forordning erklæres ovennævnte Traktats artikel 85, stk. 1, uanvendelig på aftaler, vedtagelser inden for sammenslutninger af virksomheder og samordnet praksis inden for inden for hvis formål er et samarbejde med hensyn til:

a) opstilling af fælles tariffer for risikopræmier baseret på kollektive statistikker eller på skadeshyppighed

b) opstilling af fælles standardpolicebetingelser

c) fælles dækning af bestemte former for risici

d) opstilling af fælles regler for afprøvning og godken delse af sikkerhedsudstyr.

AFSNIT II

Præmieberegning

Artikel 2

Fritagelse i henhold til artikel 1, litra a), gælder for aftaler, vedtagelser og samordnet praksis angående:

a) beregning og bekendtgørelse af gennemsnitsomkostningerne ved dækning af risici (nettopræmier) eller, for så vidt angår forsikringer, der indebærer et kapitaliseringselement, beregning og bekendtgørelse af dødelighedstabeller og tabeller over hyppigheden af sygdom, ulykkestilfælde og invaliditet; dette som følge af sammenstilling af oplysninger i relation til det som observationsperiode valgte antal år vedrørende identiske eller sammenlignelige risici i tilstrækkeligt antal til opstilling af en forsikringsbestand, som kan bearbejdes statistisk, og som bl.a. giver mulighed for beregning af:
   — antal skader inden for den pågældende periode
   — antallet af de enkelte risici, som er forsikret i hvert risikoår under den valgte observationsperiode
   — samlet skadeserstatning der er udbetalt eller skal udbetales for skader, som er indtrådt i perioden
   — samlet forsikringssum for hvert risikoår inden for den valgte observationsperiode

b) gennemførelse af undersøgelser af, hvilke sandsynlige virkninger omstændigheder af generel karakter, som ligger uden for de pågældende virksomheders kontrol, har på skadeshyppighed, omfang af skaden eller på afkastet af forskellige former for investering samt distribuering af resultaterne af disse undersøgelser.

Artikel 3

Fritagelsen gælder, hvis:

a) de i artikel 2 omhandlede beregninger, tabeller eller undersøgelsesresultater udarbejdes og udsendes med angivelse af, at de kun har vejledende karakter

b) de i artikel 2, litra a), omhandlede beregninger og tabeller under ingen omstændigheder indbefatter tillæg for uforudsete udgifter, indtægter af reserver, administrations- og handelsomkostninger

([1]) EFT nr. 13 af 21. 2. 1962, s. 204/62.

▼B

inklusive mæglerprovision, skatter eller andre afgifter eller de deltagende virksomheders forventede udbytte

c) de i artikel 2 omhandlede beregninger, tabeller eller undersøgelsesresultater ikke identificerer de pågældende selskaber.

Artikel 4

Fritagelsen gælder ikke for virksomheder eller sammenslutninger af virksomheder, som afpasser sig efter, forpligter sig til eller pålægger andre virksomheder ikke at benytte andre beregninger eller tabeller end de i artikel 2, litra a), nævnte eller ikke at fravige konklusionerne af de i artikel 2, litra b), omhandlede undersøgelser.

AFSNIT III

Standardpolicebetingelser

Artikel 5

1. Fritagelse efter artikel 1, litra b), gælder for aftaler, vedtagelser og samordnet praksis, hvis formål er udarbejdelse og bekendtgørelse af standardpolicebetingelser for direkte forsikring.

2. Fritagelsen gælder også for aftaler, vedtagelser og samordnet praksis, hvis formål er udarbejdelse og bekendtgørelse af fælles modeller til angivelse af ydelse i forbindelse med en forsikringspolice, der indebærer et kapitaliseringselement.

Artikel 6

1. Fritagelse gælder, hvis de i artikel 5, stk. 1, nævnte standardpolicebetingelser:

a) opstilles og bekendtgøres med udtrykkelig angivelse af, at de kun er vejledende

b) udtrykkeligt angiver, at det er muligt at aftale andre betingelser, og

c) er tilgængelige for enhver og fremsendes efter simpel forespørgsel.

2. Fritagelse efter artikel 5, stk. 2, gælder, hvis de pågældende fælles modeller, som udarbejdes og udsendes, kun opstilles og bekendtgøres i uforbindende form.

Artikel 7

1. Fritagelse gælder ikke, hvis de i artikel 5, stk. 1, nævnte standardpolicebetingelser indeholder klausuler, som:

a) udelukker dækning af skader, som henhører under den pågældende risikokategori, uden udtrykkeligt at angive, at det står enhver assurandør frit at udvide dækningen til sådanne begivenheder

b) gør dækningen af visse risici afhængig af bestemte betingelser, uden udtrykkeligt at angive, at enhver assurandør kan fravige dem

c) fastsætter en global dækning af risici, for hvilke intet væsentligt antal af forsikringstagere samtidigt er udsat, uden udtrykkeligt at angive, at det står enhver assurandør frit at foreslå separat dækning

d) angiver garanterede forsikringssummer eller beløb for selvrisiko

e) giver assurandøren mulighed for at forlænge kontrakten, når assurandøren ophæver dele af kontrakten, hæver præmien uden stedfunden ændring i risiko eller garantiomfang, dog med forbehold af indeksklausuler, eller ændrer kontraktbetingelserne, uden at forsikringstageren udtrykkeligt har givet samtykke hertil

f) giver assurandøren mulighed for at ændre kontraktens løbetid, uden at forsikringstageren udtrykkeligt har givet samtykke hertil

g) pålægger forsikringstageren en forsikringsperiode på mere end tre år for andre forsikringer end livsforsikringer

h) pålægger en forlængelse på mere end ét år, hvis kontrakten automatisk forlænges i mangel af opsigelse ved udløbet af en periode

▼B

i) pålægger forsikringstageren, hvis kontrakt er suspenderet som følge af den forsikrede risikos bortfald, at acceptere, at kontrakten genoptages, når forsikringstageren igen udsættes for en risiko af samme art

j) pålægger forsikringstageren at tegne forsikring hos samme assurandør for forskellige risici

k) forpligter forsikringstageren til — i tilfælde af, at forsikringsgenstanden afhændes — at sikre, at erhververen overtager forsikringskontrakten.

2. Fritagelse gælder ikke virksomheder eller sammenslutninger af virksomheder, der afpasser sig efter, forpligter sig til eller pålægger andre virksomheder ikke at benytte andre betingelser end de i artikel 5, stk. 1, anførte.

Artikel 8

Uden præjudice for etablering af særlige forsikringsbetingelser for bestemte sociale eller fagbestemte kategorier af befolkningen gælder fritagelse ikke for aftaler, vedtagelser eller samordnet praksis, som går ud på at udelukke dækning af visse kategorier af risici på grund af særlige forhold hos forsikringstageren.

Artikel 9

1. Fritagelse gælder ikke, hvis de i artikel 5, stk. 2, omhandlede modeller anbefaler bestemte rentesatser eller indeholder talstørrelser, som angiver administrationsomkostninger; dette uden præjudice for lovbestemte forpligtelser.

2. Fritagelse gælder ikke for deltagende virksomheder eller sammenslutninger af virksomheder, som afpasser sig efter eller forpligter sig til eller pålægger andre virksomheder ikke at benytte en anden model til angivelse af ydelse i henhold til en forsikringskontrakt end den i artikel 5, stk. 2, omhandlede.

AFSNIT IV

Fælles dækning af visse typer risici

Artikel 10

1. Fritagelse efter artikel 1, litra c), gælder for aftaler om oprettelse og drift af fællesskaber af forsikringssel skaber eller af forsikringsselskaber og genforsikringsselskaber med henblik på fælles dækning af en bestemt kategori af risici i form af co-assurance eller co-reassurance.

2. Ved anvendelse af denne forordning forstås ved:

a) co-assurance-fællesskaber: foretagender, der består af forskringsselskaber, som:
   — på deltagernes vegne forpligter sig til at tegne forsikring for en bestemt kategori af risici, eller
   — i eget navn og for egen regning overdrager tegning og administration af forsikring for en bestemt kategori af risici til et af de deltagende selskaber, en fælles forsikringsagent eller et fælles organ oprettet til dette formål

b) co-reassurance-fællesskaber: foretagender, der oprettes af forsikringsselskaber, i givet fald med deltagelse fra et eller flere genforsikringsselskaber, med henblik på:
   — gensidig genforsikring af alle eller en del af deres forpligtelser hvad angår en bestemt kategori af risici
   — subsidiært, overtagelse i genforsikring af samme kategori af risici på samtlige deltageres vegne.

3. I de i stk. 1 omhandlede aftaler kan bestemmes følgende:

a) arten og karakteren af de risici, som omfattes af co-assurance eller co-reassurance

▼B

b) betingelserne for optagelse i fællesskabet

c) deltagernes egenandele inden for de risici, der er omfattet af co-assurance eller co-reassurance

d) betingelserne for de enkelte deltageres udtræden

e) reglerne for fællesskabets drift og administration

4. De i stk. 2, litra b), omhandlede aftaler kan yderligere fastlægge:

a) de dele af de dækkede risici, som hver deltager ikke afgiver i co-reasurance (selvbehold)

b) omkostningerne ved co-reassurance, som både omfatter fællesskabets driftsudgifter og vederlag til de deltagende selskaber i deres egenskab af co-reassurandører.

Artikel 11

1. Fritagelse gælder, hvis:

a) de forsikringsprodukter, som tegnes af de deltagende selskaber eller på disses vegne, på ingen af de berørte markeder:
   — for så vidt angår co-assurancefællesskaber, udgør mere end 10 % af samtlige forsikringsprodukter, som med hensyn til dækkede risici og tilbudte garantier er identiske eller kan betragtes som ligeartede
   — for så vidt angår co-reassurancefællesskaber, udgør mere end 15 % af samtlige forsikringsprodukter, som med hensyn til dækkede risici og tilbudte garantier er identiske eller kan betragtes som ligeartede

b) hvert deltagende selskab har ret til at udtræde af fællesskabet med et opsigelsesvarsel på højst seks måneder og uden at pådrage sig sanktioner.

2. Som undtagelse fra stk. 1 kan procentsatserne på 10 eller 15 kun gælde for de forsikringsprodukter, som er bragt ind i fællesskabet, med udelukkelse af identiske eller lignende produkter, som er tegnet af de deltagende selskaber eller på disse selskabers vegne uden at være bragt ind i fællesskabet, hvor fællesskabet dækker:

— katastroferisici, hvor skaderne er både sjældne og store

— skærpede risici, hvor sandsynligheden for skader er forøget på grund af de forsikrede risicis karakteristika.

Denne undtagelse er kun gyldig, hvis følgende betingelser er opfyldt:

— ingen af de berørte virksomheder deltager i et andet fællesskab, som dækker risici i det samme marked

— og med hensyn til fællesskaber, som dækker skærpede risici, må de forsikringsprodukter, som er bragt ind i fællesskabet, ikke udgøre mere end 15 % af alle identiske eller ligeartede produkter, som er tegnet af de deltagende selskaber eller på disse selskabers vegne i det pågældende marked.

Artikel 12

Ud over forpligtelserne i artikel 10 kan der ikke pålægges de selskaber, som deltager i et co-assurancefællesskab, andre konkurrencebegrænsninger end:

a) forpligtelsen til, for at være berettiget til den af fællesskabet ydede dækning ved co-assurance, at:
   — tage hensyn til forebyggende foranstaltninger
   — benytte de af fællesskabet generelle eller særlige godkendte forsikringsbetingelser
   — anvende de af fællesskabet fastsatte bruttopræmier

b) forpligtelsen til at forelægge enhver skadeseregulering vedrørende en co-assureret risiko til godkendelse af fællesskabet

c) forpligtelsen til at overlade forhandling af fælles genforsikringsaftaler til fællesskabet

▼B

d) forbudet mod at genforsikre den enkelte egenandel i den coassurerede risiko.

Artikel 13

Ud over forpligtelserne i artikel 10 kan der ikke pålægges de selskaber, der deltager i et co-reassurancefællesskab, andre konkurrencebegrænsninger end:

a) forpligtelsen til, for at være berettiget til den af fællesskabet ydede dækning ved co-assurance, at:
   — tage hensyn til forebyggende foranstaltninger
   — anvende de af fællesskabet godkendte generelle eller særlige betingelser
   — anvende en fælles risikopræmietarif ved den direkte forsikring, som er beregnet af fællesskabet på grundlag af de sandsynlige omkostninger ved risicodækningen eller, hvor en sådan tarif på grund af manglende erfaring ikke kan fastsættes, en risikopræmie, som er godkendt af fællesskabet
   — bidrage til dækning af omkostningerne ved co-reassurance

b) forpligtelsen til at forelægge skadesreguleringer, som vedrører de co-reassurerede risici, og som overstiger et bestemt beløb, til godkendelse af fællesskabet, eller overdrage behandlingen af skaderne til dette;

c) forpligtelsen til at overdrage forhandling af fælles retrocessionsaftaler til fællesskabet

d) forbud mod at genforsikre selvbeholdet eller retrocedere egenandelen.

AFSNIT V

Sikkerhedsudstyr

Artikel 14

Fritagelse efter artikel 1, litra d), gælder for aftaler, vedtagelser og samordnet praksis med henblik på fastsættelse, anerkendelse og bekendtgørelse af:

— tekniske specifikationer, navnlig sådanne som er bestemt til at blive europæiske normer, såvel som procedurer vedrørende vurderingen og attesteringen af overensstemmelsen af sikkerheds genstande og installation og vedligeholdelse heraf

— regler for vurdering og godkendelse af installationsvirksomheder eller vedligeholdelsesvirksomheder.

Artikel 15

Fritagelse gælder, hvis:

a) de tekniske specifikationer og procedurereglerne for godkendelse er veldefinerende, teknisk begrundede og står i forhold til det pågældende sikkerhedsudstyrs kapacitet

b) reglerne for vurdering af installations- eller vedligeholdelsesvirksomheder er objektive, rettet mod disses faglige kvalifikationer og fri for diskrimination

c) de pågældende specifikationer og regler kun opstilles og bekendtgøres med udtrykkelig angivelse af, at forsikringsvirksomhederne er berettigede til at acceptere andre sikkerhedsgenstande eller installations- eller vedligeholdelsesvirksomheder, som ikke opfylder disse specifikationer eller regler

d) specifikationerne og reglerne efter simpel forespørgsel fremsendes til enhver interesseret person

e) specifikationerne indeholder en klassifikation baseret på det opnåede præstationsniveau

f) anmodning om vurdering kan forelægges på ethvert tidspunkt og af enhver ansøger

▼B

g) vurderingen af overensstemmelse ikke medfører uforoldsmæssigt store omkostninger for ansøgeren sammenholdt med omkostningerne ved godkendelsesproceduren

h) det udstyr og de installations- og vedligeholdelsesvirksomheder, som opfylder vurderingskriterierne, godkendes på en ikke-diskriminerende vis inden for en frist på seks måneder at regne fra datoen for ansøgningen, undtagen hvor tekniske motiver retfærdiggør en rimelig forlængelse af fristen

i) overensstemmelsen eller godkendelsen attesteres skriftligt

j) nægtelse af overensstemmelsesattestation begrundes skriftligt under vedlæggelse af et eksemplar af fortegnelserne fra de foretagne forsøg og kontroller

k) afslag på at tage en anmodning om vurdering i betragtning skal begrundes skriftligt

l) specifikationerne og reglerne anvendes af organer, som overholder de passende normbestemmelser i EN 45 000 serien.

AFSNIT VI

Diverse bestemmelser

Artikel 16

1. Bestemmelserne i denne forordning finder ligeledes anvendelse, hvis de deltagende selskaber etablerer rettigheder og forpligtelser gældende for de med dem forbundne selskaber. Forbundne selskabers markedsandele, retshandler eller adfærd betragtes, som var der tale om de deltagende selskaber.

2. Ved forbundne selskaber forstås i denne forordning:

a) selskaber, hvori et deltagende selskab direkte eller indirekte:
   — ejer mere end halvdelen af kapitalen eller driftsformuen, eller
   — kan udøve mere end halvdelen af stemmerettighederne, eller
   — kan udpege mere end halvdelen af medlemmerne i bestyrelsen eller i de organer, som retligt repræsenterer selskabet, eller
   — har ret til at lede selskabets forretninger

b) selskaber, som i et deltagende selskab direkte eller indirekte har de under litra a) anførte rettigheder eller muligheder for at øve indflydelse

c) selskaber, hvori et af de under litra b) nævnte selskaber direkte eller indirekte har de under litra a) anførte rettigheder eller muligheder for at øve indfydelse.

3. Selskaber, hvori de deltagende selskaber eller de med dem forbundne selskaber i fællesskab direkte eller indirekte har de i stk. 2, litra a), anførte rettigheder eller muligheder for at øve indflydelse, anses for at være forbundet med hvert af de deltagende selskaber.

Artikel 17

I henhold til artikel 7 i forordning (EØF) nr. 1534/91 kan Kommissionen trække anvendelsen af denne forordning tilbage, hvis den konstaterer, at aftaler, vedtagelser eller former for samordnet praksis, for hvilke der i medfør af denne forordning gælder fritagelse, i et konkret tilfælde har visse virkninger, som er uforenelige med de i traktatens artikel 85, stk. 3, fastsatte betingelser, og navnlig når:

— i de tilfælde, der omhandles i afsnit II, undersøgelserne hviler på antagelser, som ikke kan retfærdiggøres

— i de tilfælde, der omhandles i afsnit III, standardpolicebetingelserne indeholder klausuler, som ikke er anført på listen i artikel 7, stk. 1, og som skaber et væsentligt misforhold mellem de af aftalen følgende rettigheder og forpligtelser til skade for forsikringstageren

— i de tilfælde, der er omhandlet i afsnit IV:

   a) selskaber, som deltager i et fællesskab — henset til de pågældende risicis art, karakter og omfang — ikke har nævneværdige

▼B

vanskeligheder ved at operere enkeltvis på det pågældende marked

b) et eller flere deltagende selskaber udøver en bestemmende indflydelse på forretningspolitikken i mere end et fællesskab, som opererer i det samme marked

c) der er risiko for, at sammensætningen og driften af et fællesskab i kraft af optagelsesbetingelser, afgrænsningen af ricisi, retrocessionsaftaler eller på anden måde fører til en opdeling af markederne for de pågældende forsikringsprodukter eller beslægtede produkter

d) et forsikringsfællesskab, som har fordel af reglerne i artikel 11, stk. 2, indtager en sådan stilling vedrørende skærpede risici, at forsikringstagere møder væsentlige vanskeligheder med hensyn til at opnå dækning uden for dette fællesskab.

Artikel 18

1. Med hensyn til aftaler, som bestod før den 13. marts 1962, og som er blevet anmeldt før den 1. februar 1963, samt til aftaler, som er omhandlet i artikel 4, stk. 2, nr. 1, i forordning nr. 17, hvad enten der foreligger anmeldelse eller ej, får uanvendeligheden af ovennævnte traktats artikel 85, stk. 1, gyldighed fra den dato, hvor betingelserne for anvendelse af denne forordning er opfyldt.

2. Med hensyn til andre aftaler, som er anmeldt før denne forordnings ikrafttræden, får uanvendeligheden af ovennævnte traktats artikel 85, stk. 1, gyldighed fra den dato, hvor betingelserne for anvendelse af denne forordning er opfyldt, men dog tidligst at regne fra anmeldelsesdatoen.

Artikel 19

Hvis aftaler, som bestod før den 13. marts 1962, og som er blevet anmeldt før den 1. februar 1963, eller aftaler, som er omfattet af artikel 4, stk. 2, nr. 1, i forordning nr. 17, og som er blevet anmeldt før den 1. januar 1967, ændres før den 31. december 1993 på en sådan måde, at de opfylder betingelserne for anvendelse af denne forordning, anvendes forbuddet efter traktatens artikel 85, stk. 1, ikke på perioden før ændringen, hvis ændringen er blevet anmeldt til Kommissionen før den 1. april 1994. Anmeldelsen har gyldighed fra modtagelsesdatoen. Fremsendes anmeldelsen ved anbefalet brev, lægges datoen på poststemplet fra afsenderstedet til grund.

Artikel 20

1. Artikel 18 og 19 anvendes på de i traktatens artikel 85 omhandlede aftaler efter Det Forenede Kongeriges, Irlands og Danmarks tiltrædelse, idet datoen »13. marts 1962« erstattes med datoen »1. januar 1973«, og datoerne »1. februar 1963« og »1. januar 1967« erstattes med datoen »1. juli 1973«.

2. Artikel 18 og 19 anvendes på de i traktatens artikel 85 omhandlede aftaler efter Grækenlands tiltrædelse, idet datoen »13. marts 1962« erstattes med datoen »1. januar 1981«, og datoerne »1. februar 1963« og »1. januar 1967« erstattes med datoen »1. juli 1981«.

3. Artikel 18 og 19 anvendes på de i traktatens artikel 85 omhandlede aftaler efter Spaniens og Portugals tiltrædelse, idet datoen »13. marts 1962« erstattes med datoen »1. januar 1986«, og datoerne »1. februar 1963« og »1. januar 1967« erstattes med datoen »1. juli 1986«.

▼A1

4. Artikel 18 og 19 anvendes tilsvarende på aftaler, der som følge af Finlands, Sveriges og Østrigs tiltrædelse falder ind under anvendelsesområdet for traktatens artikel 85, dog således at tiltrædelsesdatoen træder i stedet for den 13. marts 1962, og seks måneder efter tiltrædelsesdatoen træder i stedet for den 1. februar 1963, den 1. januar 1967, den 31. december 1993 og den 1. april 1994. De ændringer, der i henhold til artikel 19 foretages i disse aftaler, skal ikke meddeles

▼A1

Kommissionen. Dette stykke gælder dog ikke for aftaler, som på tiltrædelsesdatoen allerede er omfattet af EØS-aftalens artikel 53, stk. 1.

▼B

Artikel 21

Denne forordning træder i kraft den 1. april 1993.

Den gælder indtil den 31. marts 2003.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.